

store Mangler ved dette System, navnlig kan Skattefordelingen ifølge Forholdenes Natur ikke blive fuldkommen retfærdig eller ligelig efter Skatteevnen, da der ikke kan foreligge tilstrækkelig Kjendskab til de enkelte Communes værende Skatteevne og denne mindst kan komme til at gøre sig gjældende gennem almindelige Fordelingsregler i Loven. Det vil ogsaa erkjendes, at dette System ikke er i Samklang med en egentlig Indkomsskats Væsen, idet denne Skat forudsætter en ligelig Beskatning af al Indtægt i Landet, medens efter hiint System Ligeligheden indskrænkes til Kommunen, hvorimod Skatteprocenten, o: Skattens Forhold til Indtægten, af hvilken den svares, paa Grund af de ovenfor berørte Omstændigheder kan eller rettere maa være uligelig i de forskjellige Communer. Den Erfaring, der i saa Henseende foreligger fra Krigsskattningen for Finantsaaret 1864—65, godtgjør ogsaa dette, om det end maa erkjendes, at man, navnlig naar hensees til, at det var første Gang Ligningen lagdes, har været ret heldig i Fordelingen. Om det nu end herefter vilde kunne ventes, at en fortsat Benyttelse af Systemet vilde bringe nærmere til det Rigtige, vilde Ligeligheden efter Forholdenes Natur dog aldrig ad denne Vej kunne naaes, og lægges hertil de mange vanskelige Spørgsmaal om Fordelingen af enkelte Skatteyderes Indtægt imellem forskjellige Communer, har man troet at burde tillægge disse ved Systemet hæftende Mangler, der vel kunne taales, saalænge der kun er Tale om en forbigaaende Beskatning for et enkelt Aar eller desl., en saadan Betydning, at man ikke har troet at burde optage hiint System i en Lov, der er beregnet paa en længere Varighed. For Statskassens Vedkommende har man ogsaa antaget saameget snarere at kunne gøre dette som man gennem de Oplysninger, der fra Optrævningen af Krigsskatten for 1864—65 foreligger om de Indtægter, der vilde være at beskaffe, hvor mangelfulde de end kunne være

i Enkeltheder, dog har en Veiledning til at kunne bedømme forud, hvor stort et Beløb en for hver skattepligtig Indtægt fastsat Skatteprocent vil give Statskassen, og senere Erfaringer vilde steds kunne gøre denne Veiledning sikkrere.

Ved saaledes at forlade hiint System og gaae over til at lade Skatten udskrive med en for samtlige skattepligtige Indtægter fastsat Skatteprocent, der i Overensstemmelse med det enkelte Aars Behov fastsættes i Finantsloven, taber man ganske vist den ovenfor fremhævede og navnlig i Beskatningens Begyndelsesperiode betydningsfulde Fordeel, at man saa at sige kan tvinge Indtægterne frem, og man har derfor maattet være beredt paa, ad anden Vej at opnaae dette. I denne Hensigt har Lovforslaget bibeholdt Kommunens Medhjælp ved Skatteansættelsen, saa at Skatten ansættes, beregnes og opkræves gennem Communerne og paa disses Ansvar (§ 2), idet man har forudsat, at de kommunale Institutioner (jvfr. § 3) haade lettest og bedst vilde være istand til at bedømme alle i Betragtning kommende Forhold og til sikkrere at anslaae de skattepligtige Indtægter. For det Communerne saaledes paalagte Arbejde og Ansvar er det iøvrigt anseet billigt, at der gaves dem et Vederlag, hvisaarsag en hertil sigtende Bestemmelse er optagen (§ 2, sidste Stykke), der ogsaa vil medføre den Fordeel, at Communerne blive interesserede i Indtægts- og Skatteansættelsen, idet Vederlaget, der varierer med denne Ansættelse, kommer til Afregning i det følgende Aars kommunale Beskatning. Medens Indtægts- og Skatteansættelsen i Kjøbstadcommunerne i Almindelighed tør antages ikke at være forbunden med meget store Vanskeligheder som Følge af Indtægternes Beskaffenhed, stiller det sig derimod, som ovenfor nævnt, langt vanskeliggere paa Landet, hvor under den bestaaende Fordeling af Eiendommene haade Bestemmelsen af Bruttoindtægtens Størrelse og denne Indtægts Reduction